

Autor: E.X.

Původní reportáž externího spolupracovníka redakce Délského potápěče z Ukrajiny

Po pěkně napsaném reportu Jarosława Ostrogniewa jsem se rozhodl svůj krátký cestopis publikovat i já.

Dostat se dnes na Ukrajinu není vůbec těžké, obzvláště od roku 2005, kdy Ukrajina zavedla bezvízový styk pro občany EU na 90 dnů. Každý cestovatel zde však musí mít pas. Celkově takový výlet či krátká dovolená nevyjde ani tak draho, když na Ukrajině je průměrný plat okolo 6000 Kč a od toho se samozřejmě odvíjí cena jídla i ubytování. Kupříkladu v centru Kyjeva je možné sehnat ubytování v pěkném hotelu jen s pár lidmi už od 300,- Kč za osobu. Osobně mě ale nezajímaly ceny, jakožto spíše festival Asgardsrei (již VI. ročník) a jeho doprovodný program: metapolitická konference Pact of Steel, promítání videoklipu Peste Noire a návštěva Kozáckého domu (*Козацький Дім*) spravovaného lidmi z jednotky Azov.

Přímo v Kyjevě stojí za to vidět Muzeum Černobylu, Muzeum Velké vlastenecké války a Muzeum miniatur Nikolaje Siadristy, zajímavá je rovněž půlkruhová procházka centrem přes park a k řece, kde lze spatřit sochu Rodina Mat, kde je i pěkná vyhlídka. Pokud chce návštěvník ochutnat ukrajinské pivo, můžu dle slov místních určitě doporučit bar Pivna duma.

Do autobusu jsem se „nalodil“ v Brně u společnosti Flixbus, kdy tato společnost nabízí slušný komfort za dobré peníze, avšak je třeba si dát pozor, protože cesta trvá 21 hodin, což v autobuse není nic příjemného a už vůbec ne, když si za vás sednou v Polsku dva Irové na drogách a nadávají na svůj *bad trip* celou cestu a rovněž, když si váš kolega zapomene pas a spolu s již zmíněnými Iry je vyvlečen na hranicích s Ukrajinou. Jinak cestu musím pochválit, zejména ten zvláštní pocit, kdy se člověk probouzí na nekonečných bažinatých pláních Ukrajiny v drkotajícím autobuse a nad ním se rozprostírají ranní červánky. Je to chuť úplně jiného světa, kdy si člověk vzpomene na záběry černobílých dokumentů z války a občasné atmosférické sekvence z průjezdu Ukrajinou, jakési *déjà vu*, či na obal od black metalových Drudkh, kteří mi ihned vyvstali na mysli. Jinak je třeba zmínit, že už za pár kilometrů po přejezdu polských hranic se před vámi otevře úplně jiný svět, svět mimo Evropu jak ji známe, snad mimo Evropu úplně. I ve středně velkých městech zde lze spatřit povozy s koňmi, architekturu a památníky převážně minulého režimu, kdy památníky jsou častokráte přemalované žlutou a modrou barvou (vlajka Ukrajiny), a tak se z východních rudoarmějců stávají východní ukrajinští nacionalisté. Ideologie se mění, ale podstata lidí zůstává stejná.

Mezitím autobus projížděl ranními malými městy, kde stály stejné panelové domy jako u nás, avšak neopravené, neproběhla zde ani žádná revitalizace do nechutně pastelových barev a zateplení, jak je možné spatřit na mnoha českých maloměstech. Jejich panelové domy se však postupně drolily a do horních pater pod střechou zatékalo či zde profukoval vítr. Někteří obyvatelé těchto pater si díry zalátali alespoň igelitem a někteří si lepicími páskami oblepili i okna. Ze starších domů v centrech měst se odloupávaly keramické dlaždice, rovněž s designem 80. let. Z rozhovorů s obyčejnými lidmi jsem zjistil, že nějaký velký průlom narozdíl od našich 90. let neočekávají. „Revoluce proběhla, ale nám se žije pořád stejně, stejně těžce“.

Všiml jsem si ještě jedné zvláštní věci: na Ukrajině stojí staré chátrající budovy a o kousek dál se skví rozestavěná západní architektura výškových budov, skladů atd. U nás by tento stav česká ekonomka Ilona Švihlíková nazvala nejspíše kolonizací, ale lidé na Ukrajině za to byli vděční. Už méně v ně ale věřily nadnárodní společnosti a investoři, protože množství budov bylo nedokončených a ani nevypadalo, že se jejich dokončení blíží. A to v i centru Kyjeva! Ihned po příjezdu jsem navštívil kavárnu naproti kinu Ukraina, kousek od náměstí Majdan a zorientoval se. Což se mi povedlo, neboť jsem zanedlouho potkal editorku z vydavatelství Orientir a pomohl jí odnést krabice do jejich sídla v Kozáckém domu. Na oplátku mě pozvala do jejich redakce a darovala knížku v angličtině *Provocateur’s Day*. Za což jsem jí poděkoval a nabídl jí rozhovor pro Délský potápěč. Ona mi nabídla přespání, což jsem s díky odmítl, protože jsem již měl zamluvený hotel s několika přáteli a bylo by špatné ho odříci na poslední chvíli.

Rozloučil jsem se a zamířil na promítání nového videoklipu Peste Noire do největšího kina v Kyjevě, v samotném kině bylo asi 450 lidí a je třeba říci, že se jednalo o první historicky světové promítání black metalového videoklipu v kině. V kině byli přítomni lidé z projektu Zentropa, Absurd, Goatmoon, Baise Ma Hache, Lemovice, M8l8th a z Frangar. Na promítání jsem se dost těšil, ale videoklip mě moc nenadchl, přišel mi bez větší myšlenky a dost nesouvislý. Z reakcí v sále jsem pochytil, že ho osazenstvo považuje za obdobu černošského

rapu, což se jim nelíbilo. I taková interpretace je možná, protože se zpěvák Famine z Peste Noire vyjádřil: „Rap je odvážný, agresivní, bojovný, hypermaskulinní, mluví pouze v termínech hrdosti a moci, ve skutečnosti je ve své formě mega-fašistický."

Po promítání většina lidí – někteří i dost zklamaně – opustila sál, já ještě vydržel a podíval se na celý videoklip ještě jednou. Jedno mu nemohu upřít, i když klip na první pohled vypadá bezmyšlenkovitý, plný explicitního násilí, jdoucího až ke směšnosti, tak mu nelze ipřít jistou čistotu estetiky. Kamera, styl i zapojení vozu Lada do videoklipu mělo design 80. let a zpustlá 80. léta jsou dnešním designem Ukrajiny. Ne 80. léta, která by měla nějaký směr, ale spíše ta bezútěšná, pustější a zpustlejší až k úplnému chaosu, z něhož může povstat něco nového. Povstat skrze násilí a „hermovské" postavičky, které samy sebe neberou až tak vážně. Takový je dle mě i smysl videoklipu.

Po promítání jsme zamířili s českou výpravou do hospody Porter, nedaleko Majdanu u boční ulice Kresčatik. Zajímavostí může být, že se jedná o hospodu Azovu, na což upomínala i výzdoba lokálu, jaké však bylo mé překvapení, když zde hrála dívčí kapela americké popové „flákoty" z 70. a 80. let a u toho tančilo několik čtyřicátníků a pár Japonců. Moc bizarnějších věcí jsem v životě nezažil.

Další den koncert začínal už v 16 hodin a proto po krátké procházce, nákupu a vyřízení několika záležitostí nezbývalo než vyrazit na akci. První se nám představila v nachovém hávu kapela Burštyn (Бурштин) z Ukrajiny, kteří dle reakcí publika odehráli kvalitní set a to jak věcí svých, tak i od jejich dřívější kapely, na Ukrajině velmi populárních Dub Buk, třeba poslední kus Slava Ukraini! Poté zaútočili Řekové Naer Mataron, což mi nepřišlo nikterak skvělé, ani hudebně, ani promítáním řetězů a lebek jakožto podkladu pro hudbu. Kdybych měl přijít s nějakým přirovnáním k jejich muzice, nazval bych to asi jako, kdyby jediným přínosem Vlasty Henycha z Törr pravicové scéně bylo, že vstoupil do DSSS.

Po nich ale nastal vrchol večera a nastoupil ruský M8l8th a spustila se smršť, uprostřed davu se utvořilo kolo a lidi začali křepčit své chtonicko-sabatické tance, šlo o takovou rychlost, energii a agresi, že jsem nikdy něco podobného neviděl. S pohupsáváním „pupkatých" metalistů na Bruttal Assault to zkrátka nelze srovnat. Jeden mnohakilový goliáš si vzal na svá ramena křehkou dívku a tento mutant ze dvou těl splynul s tekutým davem. M8l8th do všech pumpoval energii a ta se mu odrazem z davu vracela. Šlo spíše o magický jiskřící rituál, než o obyčejné vystoupení, lidi propadli divoké extázi, jako v dílech básníka Przybyszewského. Kapela zahrála několik skladeb z připravovaného EP a své nejznámější a to i dost dlouhé skladby L.A.H., My Native Land, Tears of Autumn, Courage Leads to Heavens z alba Sága o černém marši, v ruštině žertovnou By the Wing of Black a na závěr Stahl Blitzt Kalt cover od Absurd. Mezi skladbami dělal Alexej (zpěvák) krátké proslovy a „hecoval" fanoušky ještě k většímu zápalu. Teutonský duch vystoupení ještě umocňovalo promítání zkresleného obrazu z filmu Alexandr Něvský od Sergeje M. Ejzenštejna, hudbu k němu tentokráte nedělal Sergej Prokofjev, ale M8l8th! Pro rozproudění black metalového davu zahráli i něco od svého vedlejšího projektu Akvlt.

Následující vystoupení Absurd bylo pro mnohé velkým zklamáním, osobně jejich hudbu moc rád nemám, připadá mi příliš jednoduchá, i když dle názorů některých lidí si jejich texty a metafyzické názory stojí dost vysoko. Kapela hrála své skladby příliš technicky a jakoby bez zájmu, zároveň se ale jednalo o písničky dost primitivní. V setu se samozřejmě objevily kousky z alba Asgardsrei, Sonnenritter, Für Germanien a Werwolf.

Poté bylo možno spatřit oblíbence Peste Noire, v čele se svým zpěvákem Faminem, kdy dotyčný vystoupil ve svých nezapomenutelných teplácích. Famine je rurální člověk, individualita i individuum a má smysl pro humor, čemuž uzpůsobuje i svou image a vystupování. I když je nepoměrně inteligentní, tak si zachovává svou buranskou tvář a je mu v ní dobře. Set zahrál kvalitní a lidé to ocenili. Poslechli jsme si skladby Dueil Angoisseus, Rance Black Metal de France, Casse, Peches, Fractures Et Traditions a i několik válů od jejich vedlejšího projektu Vouïvre, ten vydal jen jedno EP a překvapení v podobě živě zahrané technoskladby se nekonalo.

Goatmoon důstojně uzavřeli celý koncert, možná se dokonce stali druhou nejlepší kapelou večera, hned po M8l8th. Na podiu se svou typickou vlajkou zpěvák Goatmoon Jaakko Lähde zdravil ve větší než malé míře a publikum mu jeho pozdravy rádo opětovalo. V jednu chvíli celý sál splynul v jeden dav fanatiků. K poslechu zazněly Kunia, Armageddon a Voitto tai Valhalla.

Poslední den následovala finální část mého programu a to návštěva Zlaté brány Kyjeva, z této památky z 11. století však zbyly jen dvě původní zdi a zbytek byl dost necitelně dostaven z betonu a oddělen od původního jádra. Rovněž výzdoba tohoto skromného muzea by se dala označit za více než ubohou, svítící články v podobě mečů, které již dávno skončily v moskevském muzeu, provázky propletené aquarium, jakožto moderní „konceptuální“ umění. A tak mě paradoxně nejvíce zaujaly obrázky od dětí předškolního věku, které zde vystavovali. Doporučuji se podívat na letící vrány v trojšiku a rovněž mně zaujal ani ne tak výtvarně, jakožto spíše koncepčně holčičí obrázek princezna a Azov, na němž ozbrojený voják Azovu nabízí rámě princezně v růžových šatech se zlatou korunkou.

Nadešel čas se vypravit na konferenci Pact of Steel, pořádal ji literární klub Plamen. První přednášel Denis N. z organizace White Rex, na téma „Sport a násilí na stráži Evropy“. Denis se nejprve zeptal, zda je v sále více lidí mluvících anglicky, rusky nebo německy a nakonec zvolil pro většinu nejvhodnější angličtinu. Kromě jednoho Rusa mu rozuměli všichni. Po krátkém představení sebe a organizace White Rex, shrnul, jak se k násilí dostal. A poté začal popisovat mentalitu neevropské migrace a to zejména Afričanů, kdy dotyční rozumí jen jazyku moci a síly a s evropským smyslem pro čest nebo pro nějaké základy morálního chování nemá smysl je vůbec obtěžovat. Buď vnímají jedince jako kořist, nebo jako hrozbu. Pro Evropany je samozřejmě lepší to druhé, už jen z hlediska ubránění sebe a své partnerky. Příkladem nehodným násilím budiž nedávné případy několika znásilnění bělošských děvčat přímo před zraky jejich partnerů. Rovněž Denis velmi doporučoval sebou nosit nůž a naučit se s ním zacházet. Správným držením těla a odhodlaností k boji lze boji častokrát i předejít. Samozřejmě, že by bylo nejlepší reemigrovat neevropské migranty zpět do jejich zemí, ale než k tomu dojde, je třeba přežít a uhájit svůj rod. Rovněž padla při přednášce zajímavá

informace o násilí, jakožto prostředku transformace a o sakrálním významu násilí: když se člověk dostane do boje, zvedne se mu adrenalin, zjitří se mu smysly a změní způsob nahlížení na realitu. Denis nebyl obyčejný rváč, ale člověk na svém místě, psychicky i fyzicky odolný a věděl, co dělá. Zajímavé bylo při jeho vystoupení pozorovat zejména ženy, které pokud člověk zná řeč zvířat, byly zejména okouzleny jeho živočišností. Po jeho přednášce následovala rozsáhlá diskuze.

Svjatoslav Vyšinskij, filosof a autor několika knih v ukrajinštině, si připravil velké téma „Černá noc Železného věku aneb metafyzické hledání v black metalu“. Obsah jeho přednášky s několika zajímavými postřehy bych shrnul asi takto: „Evropská civilizace prochází procesem soumraku a lidé ztratili orientaci. Orientaci v Temném věku můžeme najít jen v samotné hlubině, Abyssu, Ginnungagap t.j. na samotném dně. Tedy v nejspodnějších vodách současné kultury v black metalu. Black metal prochází stejně jako v alchymii očistným procesem a po Nigredu následují formy další. Black metal se tedy dostává od satanismu, nihilismu a dekadence k magii, transcendenci, pozitivnímu nacionalismu, národním mýtům a naplnění života. Svjatoslav varoval také před falešnými a komerčními interprety black metalu, kteří si nestojí za svými slovy a mají z black metalu jen snadný způsob obživy. Jmenoval třeba kapelu Immortal a jejich album Pure holocaust, kdy název alba na nátlak židovských organizací odvolali a proklamovali svůj „antirasismus,“ aby bez problémů mohli hrát na „multižánrových“ akcích a vydělávat peníze. Určitě je lepší zpívat o runách, romantismu a národní hrdosti a žít dle toho, než dělat přehnaná gesta a nestát si za svými slovy. Když už dojde na opravdu temné a kontroverzní věci, jako je třeba vražda, popírání holocaustu či black metalový terorismus, měli by si umělci svá prohlášení rozmyslet a stát si za nimi. Dost špatně působí různé „květinové děti“ poslouchající grind core o masových vraždách, zabíjení a nechutnostech, když jsou sami vegetariáni, kteří hají právo na existenci každé živé bytosti. Rovněž byla zmíněna kultovní skladba od Nargaroth – Day Burzum killed Mayhem, jakožto ukázka komercionalizace scény.

Následoval Ivan Michejev se svým dílkem „Ochrana přírodních aspektů v neopohanství“. Mluvil rusky a koordinátorka projektu a poslední přednášející Olena Semenyaka shrnovala obsah do zahuštěné formy v angličtině. V podstatě šlo o toto: Člověk se pomocí vlastní vůle a využití ruky vydělil z prvotního nevinného stavu přírody a rozhoduje se sám, co je dobré a co špatné. Ale stále je podmíněn přírodními zákony, musí přijímat tekutiny, jíst, vylučovat a rozmnožovat se. Člověk je teprve někde na půli cesty mezi zvířetem a nadčlověkem a pomocí magické iniciace se může posunout dále. Existuje mužská a ženská iniciace, mužská je solární a ženská lunární. Poté se řešil i vztah barona Julia Evoly k těmto tématům, jeho spisek *Pohanský imperialismus* a místo člověka v ekologickém systému. Přednáška však byla jednak příliš dlouhá a Ivan Mikheev se také dost často zadrhával, tak i když byla jeho slova zajímavá, tak nedosahoval kvality ostatních.

Nakonec vystoupila Olena Semenyaka s příspěvkem „Wotan, Pan, Dionýsos a brány Velkého evropského slunovratu.“ Olenin způsob uvažování už znám z její v jistých kruzích oblíbené knihy. Olena měla přednášku improvizovanou a dotýkala se témat jako faustovský duch, černý plamen, luciferiánská jiskra a principy evropské duše. Na to krátce osvětlila Nietzscheho pojetí apolónského a dionýského principu, aby vzápětí na téma navázala a našla

oba principy v black metalu. Svět prochází velkou změnou, k této změně je třeba se postavit a využít ji k změně současného paradigmatu, pomocí black metalu můžeme jet na tygru modernity. Kdy Wotan, Pan, Dionýsos jsou jisté evropské archetypy, které musí být vzkříšeny a musí fungovat dohromady, s tím, že každý má jiné pole působnosti a jinou funkci. I když nás všechny již tlačil čas, Olena svou přednášku dokončila a do konce akce zůstaly obsazené všechny sedačky, lidé dokonce stáli i v uličce a seděli na oknech, aby si mohli konferenci poslechnout. Po konferenci jsem za Olenou došel a domluvil si s ní setkání v baru, abychom probrali možný rozhovor a praktickou situaci na Ukrajině.

Olena mě ještě s kamarádem vyzvedla v baru Pivna duma a nabídla se, že nám ukáže svůj oblíbený „alchymický" bar, jak jsem si místo pojmenoval, neboť se zde nacházelo několik alchymických obrazů ve stylu dřevorytů a obraz s templáři hledající svůj svatý grál. Ukázala nám rovněž svou kmenovou universitu a několik méně rušných uliček centra. Po cestě jsem se bavil Jarosławem Ostrogniewem o polské literatuře, kupříkladu o mladopolských autorech jako Stanisław Feliks Przybyszewski, Tadeusz Miciński, Mirosław Żuławski a poté o představitelích naší tehdejší dekadence – Arnošt Procházka, Viktor Dyk, Jiří Karásek ze Lvovic, Miloš Marten i té současné – J. H. Krchovský. Rovněž jsme se bavili o jeho metapolitických projektech a psaní pro Counter-Currents.

Po cestě jsem stihl vyzpovídat ještě Olenu ohledně Azovu či Alexandra Dugina.

Situace Azovu je taková, že revoluci na Majdanu začalo klasické prounijní liberální křídlo, poté se do revoluce zapletli fotbaloví fanoušci Dynama Kyjev. Tito fanoušci začali napadat policii řetězy a získali i bagr na prorážení policejních kordonů. Začala revoluce. Nakonec jenom oni vydrželi nést plamen revoluce až do konce a vyhnání Janukovyče a proruských politiků. Nedokázali však již zaujmout místo ve vládě, kde mezitím usedli prozápadní liberálové. Proto založili Azov, který současná vláda nyní potřebuje proti Rusku, a tak ho vyslala na frontu a nechává ho i vyzbrojovat, působit metapoliticky, či klidně ovládat i dům v centru Kyjeva, kousek od Majdanu. Samotný prapor za dobu svého působení neskutečně narostl, co do techniky, kvality lidí, tak i možností působení. Rovněž má opravdu silnou podporu mezi obyčejnými lidmi. Liberálové ve vládě časem nebudou umět časem řešit čím dál těžší problémy, situace se bude zhoršovat. Azov si vychová schopné, dravé, profesionální lidi a ti potom po ozbrojené revoluci zaujmou místo vlády. Pro radikály revoluce neskončila, ale pokračuje.